

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בלב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - פנחס רנב

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה עדת אפירים בעגלי עמים. גער חית, דא חיה דאתאחד בה עשו. קנה: תנינו, דביומא דנסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריאל, נעץ קנה בימא רבא, ועליה אתבני קרתא דרומי. מאי קנה. דא דכורא דהאי חיה (דף רנ"ב ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעץ בימא רבא. ובגין כה איהו שלטא על עלמא, ועל שולטנו דא בתיב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קודשא בריה הוא לתברא ליה בקנה דא.

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה עדת אפירים בעגלי עמים. גער חית, דא חיה דאתאחד בה עשו. קנה: תנינו, דביומא דנסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריאל, נעץ קנה בימא רבא, ועליה אתבני קרתא דרומי. מאי קנה. דא דכורא דהאי חיה (דף רנ"ב ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעץ בימא רבא. ובגין כה איהו שלטא על עלמא, ועל שולטנו דא בתיב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קודשא בריה הוא לתברא ליה בקנה דא.

בא וראה, במצרים היא שולטת, וממנה יוצאים כמה שלטונים למיניהם, והכל בסוד של חמין. כיון ששבר אותה הקדוש ברוך הוא, הוציא חמין ומכנים מצה. במה? בחוט קטן מהכל שבר אות ח' של חמין, ונעשה מצה. אלו אותיות, אלא ששבר ח' של חיה זו, שנקרא חמין. ועל זה נקרא חית קנה, שנוח לשברו כמו קנה זה. במה נשבר? בחוט קטן כמו שערה שבר ח' ועבר מאיתנה, והיה מצה. ועל זה כתוב גער חית קנה. גער בה הקדוש ברוך הוא, ונשבר ח' של חמין ונעשה ח'. (ועובר ח' של חמין ונעשה).

תא חזי, במצרים איהו שלטא, ומנה נפקו כמה שלטוני לזנייהו, וכלא ברוך דחמין, כיון דתבר לה קודשא בריה הוא, אפיק חמין ואעיל מצה. במה. בחוטא זעירא מכלא, תבר ח' חמין, ואתעביר מצה. אינון אתוון. אלא דתבר ח' דהאי חיה, דאקרי חמין. ועל דא אקרי חית קנה, דנוח לאתברא בקנה דא. במה אתבר. בחוטא זעירא בנימא, תבר ח' ואתעבר מאיתנה, והוה מצה. ועל דא בתיב, גער חית קנה, גער בה קודשא בריה הוא, ואתבר ח' חמין, ואתעביר ח'. (פ"א ואתעבר ח' חמין ואתאביר)

ועתיד הקדוש ברוך הוא לשבר לו לאותו קנה כמו זה, ושבר רגל ק' מקנה, וישאר הנה. (ישעיה מ) הנה ח' אלקים בתוך יבוא וזרעו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו. מהו ופעלתו? זה פעל של אותה ק' (פעלה של אותו חמין) שישבר אותה, והיא פעלה של לפניו, והוא יעביר רגלו ויהיה הנה, שנאמר (שם מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

וזמין קודשא בריה הוא. לתברא ליה להווא קנה, כגוונא דא, יתבר רגליה דק' מקנה, וישתאר הנה. (ישעיה מ) הנה יי אלקים בתוך יבוא וזרעו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו. מאי ופעלתו. דא פעל דהווא ק' (פ"א פעולה דהווא חמין) דיתבר לה, ואיהו פעולה לפניו, איהו יעבר רגליה, ויהא הנה (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

תורה ה'

לשון רבנו זכרנו לברכה

במצצרות וקול שופר הריעו לפני וכו': (תהלים צח)
 א פי צריך כל אדם לומר: כל העולם לא נברא אלא
 בשבילי (סנהדרין לו). נמצא, פשהעולם נברא בשבילי,
 צריך אני לראות ולעין בכל עת בתקון העולם, ולמלאות
 הסרון העולם, ולהתפלל בעבורם. וענין התפלה הן בשני
 פנים, הינו קדם גזר דין מתפללין בסדר התפלה, ואין
 צריך להלביש התפלה, אבל לאחר גזר דין צריך להלביש
 התפלה, כדי שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל, ולא
 יקטרגו, כמו שכתוב (דניאל ד): בגזרת עירין פתגמין,
 הינו לאחר גזר דין, אזי: במאמר קדישין שאלתיו, אזי
 הצדיקים מלבישים שאלתם במאמר:

ב אבל איך ידעין בין קדם גזר דין בין לאחר גזר דין,
 עלידי המצוות שאנו עושים, יכולין אנהנו לידע בין
 קדם גזר דין לאחר גזר דין. ודוקא פשעושיין המצוות
 בשמחה גדולה כל כך, עד שאין רוצה בשום שבר
 עולם הבא, אלא הוא רוצה שיזמין לו הקדוש ברוך הוא
 מצוה אחרת בשבר מצוה זאת, במאמר חכמינו זכרונם
 לברכה (אבות ד): שבר מצוה – מצוה; פי הוא נהנה
 מהמצוה בעצמה. וזהו החלוק שבין נבואת משה רבנו
 לבין נבואת שאר נביאים, כפרוש רש"י: וידבר משה אל
 ראשי הממונות וכו' זה הדבר אשר צוה ה'*, פרש רש"י:
 כל הנביאים נתנבאו בכה אמר ה', נוסף עליהם משה,
 שהתנבא בזה הדבר. פי בחינת כה הוא אספקלריא שאינה
 מאירה, וזה הדבר הוא בחינת אספקלריא המאירה. ואלו
 השתי בחינות נביאות יש בעבודת הבורא: יש אדם
 העושה המצוה בשבר עולם הבא, שאינו נהנה מהמצוה
 בעצמה, אלו לא היו נותנין לו עולם הבא בשכרה, לא
 היה עושה אותה, וזה בחינת כה, אספקלריא שאינה

מאירה, כמו אדם שרוצה איזה דבר מרחוק, בן הוא
 עושה המצוה בשביל שכרה הבא לעת רחוק, הינו אחר
 עולם הזה. ושלום שבר נקרא בשם נביא, פי ראשי
 תבות של: יבא ברנה נשא אלמותיו, ושם בפסוק הזה
 נרמז על שלום שבר: הלוף ילף ובכה נושא משף הזרע
 (תהלים קכו) – שפוצער בעשיתה, בא יבא ברנה נשא
 אלמותיו – שישמח לעתיד, פשיקבל שבר המצוות.
 ראשי תבות של יבא ברנה נשא אלמותיו, ראשי תבות
 נביא: אבל נביא שמתנבא בזה הדבר, שאינו רוצה
 בשבר המצוות, אלא רוצה במצוה בעצמה, שהוא
 משמח כל כך בעשיתה, עד שממאס בכל מין שבר,
 נמצא שעולם הבא שלו במצוה בעצמה. וזה בחינת
 נביא, הינו שלום שבר, בבחינת זה הדבר, בבחינת
 אספקלריא המאירה, כמו אדם הרוצה דבר מקרוב
 בראיה יפה וברה, כמו בן הוא נהנה מהמצוה בעצמה,
 ושברו נגר עיניו. ומי שהוא בפדרנה הזאת, שעושה
 המצוה בשמחה גדולה כל כך, עד שאין רוצה בשום שבר
 עולם הבא בשבילה – הוא יכול לידע בין קדם גזר דין
 לאחר גזר דין, פי המצוות הם קומה שלמה, והם מחיין
 את כל הקומות, הן קומת אדם, הן קומת עולם, הן קומת
 שנה, פי עולם, שנה, נפש – הן מקבלין החיות מהמצוות,
 כמו שכתוב (תהלים לג): וכל מעשהו באמונה; וכתוב
 (שם קיט): כל מצותיך אמונה. והקדוש ברוך הוא הוא
 אחרות פשוט עם המצוות, ובשמעשה הקדוש ברוך
 הוא פתקנין וכסדרו, אזי הקדוש ברוך הוא משמח בהם
 ומתענג בהם, כמו שכתוב (שם קד): ישמח ה' במעשיו,
 כמו בעלימלאכה, שעושה איזה כלי, והכלי הוא יפה
 – אזי הוא מתענג בה; והשמחה של הקדוש ברוך הוא
 היא מלפשת במצוות, פי הם אחרותו, ומי שעושה
 המצוה בשמחה מהמצוה בעצמה, נמצא פשוטבכנס
 בהשמחה שבמצוה, הוא נכנס בשמחת הקדוש ברוך

הוא, שמשמחה במעשיו, וזה בחינת (שם קמט): ישמח ישראל בעשיו. נמצא, כשיש איזה צער ודין בעולם, שנה, נפש – אזי בודאי נגרע משמחת הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (בראשית ו): ויתעצב אל לבו, וכמו שאמרו (סנהדרין מו): שכינה מה אומרת, קלני מראשי וכו'. וזה שנכנס בתוך השמחה יכול בודאי לידע לפי ענין השמחה, אם הוא קדם גזר דין, אם הוא לאחר גזר דין. גם יכול לידע על איזהו חלק מהקומה נגזר הדין, כי יודע לפי קומת המצוות: אם אין יכול לעשות בשמחה ראשי המצוות, הינו מצוות התלויות בראש, ידע שהדין נגזר על ראשי עולם שנה נפש, וכן בשאר קומת המצוות. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכילתא ועיין ביצה טז.) בשבת: זכרוהו מאחד בשבת, הינו שמחת ותענוג עולם הבא, שהיא בחינת שבת, ורגיש בששת ימי המעשה, שהן בחינת מעשה המצוות, שבהם נבראו עולם שנה נפש. [וזהו:] (דברים כד) ביום תתן שכרו – שיהא שכרו מהמצוות בעצמן, ולא תבוא עליו השמש – שלא יעשה המצוות בשכר עולם הבא, שהיא אחר ביאת שמשו, אחר מותו:

ג ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד): נתתה שמחה בלבי. ואי אפשר ללב לשמח אלא עד שיסיר עקמומיות שבלבו, שיהא לו ישרות לב, ואז יזכה לשמחה, כמו שכתוב (שם צז): ולישרי לב שמחה. ועקמומיות שבלב מפשיטין על ידי רעמים, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות נט): לא נבראו רעמים אלא לפשט עקמומיות שבלב, ורעמים הוא בחינת קול, שאדם מוציא בכח בתפלתו, ומזה נעשה רעמים. כי איתא בזהר (פינחס רלה): פד קלא נפיק ואערא בעבי מטרא, אשתמע קלא לבריתא, ודא אינון רעמים. ועקר הרעמים הם מגבורות, כמו שכתוב (איוב כו): ורעם גבורותיו מי יתבונן; ובשכיל זה אנו מוכרכין: שבהו וגבורתו וכו'. והגבורות הם בחינת כח וגבורה, שאדם

מוציא את הקול בכח גדול, והקול הזה פוגע בעבי מטרא, הינו בחינת מחיו, שמשם יורדין טפין טפין כמו שכתוב בזהר (פינחס רלה): באר מים חיים ונוזלים מן לבנון, מן לבונא דמחא. ובשפוגע בעבי מטרא, אזי אשתמע קלא לבריתא, הינו בחינת רעמים. וזהו (תהלים עז): קול רעמך בגלגל, הינו בגלגלתא דמחא; פד אערא בגלגלתא דמחא, נעשה מהקול רעמים, ונשמע לבריתא. וזה (שם מט): פי ידבר חכמות, הינו הדבור היציא מפי פוגע בחכמה, הינו בגלגלתא דמחא, ועלידידיה: והגות לפי וכו', הינו*) שנתעורר עלידידיה הרעם, נתעורר הלב, כמו שאמרו: קול מעורר הפנה**). וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ו): מי שיש בו יראת שמים, דבריו נשמעין, פי מי שיש בו יראה, קולו נעשה רעמים, פי רעם מסטרא דיצחק, כמו שכתוב: ורעם גבורותיו, ועלידידיה דבריו נשמעין, הינו משתמע קלא לבריתא, כי תפון תליא שמיעה, כמו שכתוב (חבקוק ג): ה' שמעתי שמעך יראתי. וזה פרוש (תהלים קג): גבורי כח עושי דברו לשמע בקול דברו; איתא בזהר (לך לך צ): זכין למשמע קלין מלעילא, הינו על ידי הגבורות נעשה רעמים, ועלידידיה הלב שומע, והינו: והגות לפי תבונות; וכמו שכתוב (מלכים א ג): ונתת לעבדך לב שומע, וגם דבריו נשמעין לבריתא, וזהו: לשמע בקול דברו. וזה בחינת קול השופר, דא שופר של איל – אילו של יצחק, בחינת: ורעם גבורותו. וזהו (תהלים פט): אשרי העם יודעי תרועה – יודעי דיקא, שיפגע הקול במה, בחינות עבי מטרא, ויהיה בבחינת רעמים. ומי ששומע תקיעת שופר מאיש ירא וחרד, בודאי לא ידאג כל השנה מרעמים, כמו שכתוב: בקולות וברקים עליהם נגליתי, ובקול שופר עליהם הופעת – שבקול השופר הופיע עליהם מקולות וברקים:

ד אבל צריך לפנות את המחין מהכמות חיצוניות וממחשבות זרות. מחמין, שלא יחמין את חכמתו

בְּחֻמֹת חַיִּצְוֹנִיּוֹת וּבְתַאֲוֹת, כְּדֵי בְּשׂוֹצֵי־אֵת אֶת הַקּוֹל וְיִפְגַּע בְּמִחוּ, וְיִתְעַבֵּד מִמֶּנּוּ רַעַם; אֲכַל בְּשֹׁגְלֹלְתָא דְּמִחָא אֲטוּם בְּטַמְאָה, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב (וּיקרא יא): וְנִטְמַתֶּם בָּם; אֲזִי אֵין קוֹלוֹ נִשְׁמַע. גַּם יִשְׁמַר יִרְאֵתוּ, שְׁמִמְנוּ תוֹצְאוֹת הַקּוֹל, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב: וְרַעַם גְּבוּרְתוֹ; שְׁלֵא יִהְיֶה לוֹ יִרְאֵה חַיִּצְוֹנִיּוֹת, וְזֶה (אבות פ"ג): אִם אֵין חֻמְתָּא אֵין יִרְאֵה; אִם אֵין יִרְאֵה אֵין חֻמְתָּא. וְזִהוּ (שבת נו): וּבְסִנְהֵרִין כַּאֲ: יֵרֵד גְּבוּרִיָּאל וְנַעֲיָן קִנְהָ בַּיָּם. פְּרוּשׁ, מִחֻשְׁתִּי לְשִׁלּוֹת הַגְּבוּרוֹת, הֵינּוּ יִרְאֵה חַיִּצְוֹנִיּוֹת, נַעֲיָן קִנְהָ בַּיָּם חֻמְתָּא. קִנְהָ דָּא בְּחִינַת קוֹל חַיִּצְוֹנִיּוֹת, הֵינּוּ עַל־יְדֵי הַשְׁתִּי לְשִׁלּוֹת הַגְּבוּרוֹת, שְׁהִיא בְּחִינַת סוֹסְפִיתָא דְּדִקְבָא – יִרְאֵה חַיִּצְוֹנִיּוֹת, נִשְׁאָר הַקּוֹל נַעֲיָן בְּאֲטִימַת הַשֶּׁבֶל, וְלֵא יִשְׁתַּמַּע לְבְרִיתָא. וְעַקֵּר – לְשִׁמּוֹר מִחוּ שְׁלֵא יִחְמִיָּן, וְזִהוּ (תהלים סח): גַּעַר חֵית קִנְהָ, בְּדֹאֵיתָא בְּזִהֵר (פִּינַחֵס רַנְב): קִנְהָ חֵי"ת תִּשְׁפֹּר וְתַעֲשֶׂה מִזְמֶנָּה ח"א, וְתַעֲשֶׂה מֵאוֹתִיּוֹת חֲמִין מִצְּהָ, הֵינּוּ שְׁלֵא תַחְמִיָּן חֻמְתָּהּ. וְזִהוּ לְשׁוֹן גַּעַר, לְשׁוֹן מְרִיבָה, בִּי מִצְּהָ לְשׁוֹן מְרִיבָה, דְּצִדִּיקָא עֲבָדִין מִצְּוֹתָא בְּסִטְרִין אַחֲרָנִין, דְּלֵא יִתְקַרְבוּ לְמִשְׁבְּנָא דְּקַרְשָׁה, הֵינּוּ בְּשִׁתְּשִׁמּוֹר אֶת חֻמְתָּהּ שְׁלֵא יִכְנַס בּוֹ חֻמְתוֹת חַיִּצְוֹנִיּוֹת, שְׁלֵא תִהְרַחֵר בְּהִרְחוּרִים רַעִים, שְׁחַם בְּחִינַת קִנְהָ דְּסִטְרָא אַחֲרָא, כְּנַגְדֵּי קִנְהָ חֻמְתָּהּ קִנְהָ בִּינָה דְּקַרְשָׁה – עַל־יְדֵי־זֶה תִּנְצַל מִבְּחִינַת חֲמִין, שְׁהִיא סִטְרָא דְּמוֹתָא, בְּדֹאֵיתָא: מִחֻמְתָּתָא, תִּמְנָן סִטְרָא דְּמוֹתָא. וְתַאֲמִיָּן, בִּי כָּל מִצְּוֹתָא וּמְרִיבָה שְׁיִישׁ בֵּין הַצִּדִּיקִים הַשְּׁלֵמִים, אֵין זֶה אֲלֵא כְּדֵי שְׁיִגְרִשוּ סִטְרִין אַחֲרָנִין, וְזֶה פְּרוּשׁ (משלי טו): אֵין שִׁמְעֵת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקִרְבֵּי חֻמְתִּים תְּלִין – לְשׁוֹן תְּלוּנָה וּמְרִיבָה; בְּשִׁאֲתָה שׁוֹמַע מְרִיבוֹת שְׁבִין הַצִּדִּיקִים, תַּדַּע, שְׁזֶה מוֹשְׁמִיעִין אוֹתָהּ תּוֹכַחַת, עַל שְׁפִגְמַתָּ בְּטַפִּי מִחֻדָּה, שְׁעַל זֶה נֶאֱמַר (משלי ב): כָּל בְּאֵיָה לֹא יִשׁוּבוּן, וְלֹא יִשְׁגּוּ אֲרַחֲוֹת חַיִּים; שִׁאֲתָה דְּבוּק בְּסִטְרָא דְּמוֹתָא, בְּחִינַת חֲמִין, בְּחִינַת יֵרֵד גְּבוּרִיָּאל וְכוּ', וְתַדַּע שְׁנַעֲיָן קִנְהָ, הֵינּוּ חֻמְתוֹת חַיִּצְוֹנִיּוֹת נַעֲיָיִם בַּיָּם חֻמְתָּהּ, וּבְדֹאֵי אִם

לֹא הִיָּה נִפְגָּם מִחֻדָּה, לֹא הִיָּה נִשְׁמַע לָהּ מְרִיבוֹת שְׁבִין הַצִּדִּיקִים, וְאֵין הַמְרִיבָה אֲלֵא בְּשִׁבְלֶהּ, כְּדֵי שְׁתִּשׁוּב מִמֶּנּוּ לְחַיִּים, מִחֻמְתָּא לְמִצְּהָ, מִחֵית לְח"א, וְתִשׁוּב מִיִּרְאֵה רַעַה, מִקּוֹל פְּנוּם, מִחֻמְתָּהּ פְּגוּמָה לְיִרְאֵה טוֹבָה, לְקוֹל טוֹב, לְחֻמְתָּהּ טוֹבָה. וּבְשִׁתְּשִׁמּוֹר אֶת מִחֻדָּה מִבְּחִינַת חֲמִין, שְׁלֵא יִהְיֶה אֲטוּם, אֲזִי יִפְגַּע קוֹלָהּ בְּגִלְגֻלְתָּהּ, וְיִתְעַבֵּד רַעַם, וְיִתְפַּשֵּׁט עַקְמִימִיּוֹת שְׁבִלְבָּהּ, וְאֵין תּוֹכַחַת לְשִׁמְחָה, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב: וְלִישְׁרֵי לֵב שְׁמֻחָה, וְזֶה פְּרוּשׁ (תהלים פא): אֲעַנְךָ בְּסִטְרֵי רַעַם, אֲבַחְנֶךָ עַל מִי מְרִיבָה סֵלָה, מִי מְרִיבָה זֶה בְּחִינַת מִצְּהָ, בְּחִינַת מִחִין, עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה רַעֲמִים: ה וְתַדַּע, שְׁצִרִיָּה לְשִׁתָּה הַגְּבוּרוֹת בְּחֻסְדִּים, שְׁמֵאֲלֵא בִּימִינָא, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב (תהלים כ): בְּגְבוּרוֹת יִשַׁע יְמִינִי. בִּי עַקֵּר הַתְּגִלוֹת עַל יְדֵי חֻסְדִּים, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב (שם קי): שֵׁב לִימִינִי. וְכֵן צִרִיָּה לְשִׁתָּה הַאֲהַבָּה עִם הִירְאֵה, כְּדֵי שְׁיִתְעַבֵּד רַעֲמִים, וְזֶה: מִסִּטְרָא דִּימִינָא, מִחָא חוֹרָא כְּכִסְפָּא (תיקון ע). וְזֶה: וַיֵּשֶׁב הַיָּם, הֵינּוּ יָם חֻמְתָּהּ, לְפָנוֹת בְּקָר, דָּא בְּקָר דְּאַבְרָהָם, בְּחִינַת: אֲבָרָהִם אוֹהֲבֵי (ישעיהו מא); לְאֵיתָנּוּ דָּא גְבוּרוֹת, הֵינּוּ בְּחִינַת: קוֹל רַעֲמָךְ בְּגִלְגָּל. וְזִהוּ (שח"ש ח): מוֹם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַפּוֹת אֶת הָאֲהַבָּה, בִּי עַקֵּר הַתְּגִלוֹת עַל יְדֵי הָאֲהַבָּה, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב: שֵׁב לִימִינִי וְכוּ'. וְזִהוּ פְּרוּשׁ (תהלים כט): אֵל הַכְּבוֹד. אֵל דָּא חֻסְדִּי; כְּבוֹד דָּא חֻמְתָּהּ, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב (משלי ג): כְּבוֹד חֻמְתִּים יִנְחָלוּ; הִרְעִים דָּא בְּחִינַת רַעֲמִים, הֵינּוּ הַגְּבוּרוֹת בְּחִינַת רַעֲמִים צִרִיָּה לְשִׁתָּה עִמָּהֶם אֲהַבָּה, כְּדֵי שְׁיִפְגְּעוּ בְּכְבוֹד, בְּבְחִינַת חֻמְתָּהּ, שְׁיִתְעַבֵּד מִחָם רַעֲמִים וְתִתְגַּבֵּר עַל אוֹיְבֶיהָ, כְּמוֹ שְׁפִתוֹב: שֵׁב לִימִינִי וְכוּ':

וְזֶה פְּרוּשׁ: אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָא: זִימְנָא חֲדָא תְּוֹה אֲזִלִּינָן בְּסִפִּינָתָא, וְסַגֵּי סִפִּינָתָא בֵּין שִׁיבָא לְשִׁיבָא דְּכוּרָא תְּלָתָא יוֹמָא וְתִלְתָּא לִילוּתָא, אֵיחֻוּ בְּזִקִּיפוֹ וְאֲנָן בְּשִׁפּוּלִי. וְכִי תִימָא לָא מִסְגֵּי סִפִּינָתָא טוֹבָא, בִּי אֲתָא רַב דִּימִי אָמַר: כְּמִיחָם קְמִקוּמָא דְּמִיָּא מִסְגֵּי שְׁתִּין פְּרָסִי, וְשִׁדִּי פְּרָשָׂא גִירָא וְקַדְמוֹה לָהּ אֵיחֻי. וְאָמַר רַב אֲשִׁי: חֲחוּא

גִּילְדָנָא דִּימָא הוּא, דְּאִית לֵהּ תְּרֵי שִׁיצָא:

סְפִינְתָא לְשׁוֹן חֲשִׁיבוּת, דָּא בְּחִינַת גְּבוּרָה יִרְאָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ישעיהו לג): יִרְאֵת ה' הִיא אוֹצְרוֹ; שְׁהִיא עֲקָר הַחֲשִׁיבוּת. שִׁיצָא לְשׁוֹן צָרָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (במדבר טז) וְאֶכְלָה אֹתָם כְּרָגַע, וְתִרְגְּמוּ וְאֶשְׂצִי יִתְחַוֵּן. תְּלַתָּא יוֹמָא וְלִילוּתָא דָּא בְּחִינַת מַצּוּוֹת, שְׁיִישׁ בְּהֵם מְשַׁבְּלוֹת וּמְקַבְּלוֹת וְחֻקוֹת, וּכְתִיב בְּהֵם (יהושע א): וְהָגִית בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. אִיחוּ בְּזִקְיָפוּ וְאֲנָן בְּשַׁפּוּלֵי זֶה בְּחִינַת: יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו, יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׂיו. כְּמִיחָם קְמָקוּמָא דְּמִיָּא דָּא מַחָא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שה"ש ד): וְנוֹזְלִים מִן לְכַנּוֹן. מִסְגָּא שְׁתִּין פְּרָסִי דָּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, שְׁשִׁים גְּבוּרִים, וְרַעַם גְּבוּרוֹתֵיו. וְכִי שְׂדֵי פְּרָשָׂא גִירָא פְּרָשָׂא דָּא בְּחִינַת חֶסֶד, שְׁהִיא מוֹצִיא לְאוּר תַּעֲלוּמוֹת, דְּבָרִים הַמְצַמְצָמִין הוּא מְפָרֵשׁ אוֹתָם. גִּירָא דָּא (תהלים קמד): שְׁלַח חֲצֵף וְתַהַמֵּם, דָּא בְּחִינַת: שָׁב לִימִינֵי וְכוּ'. קְדָמָה לִיָּה אִיחֵי דָּא בְּחִינַת יִרְאָה שְׁהִיא קְדָם, שְׁחִירְאָה הִיא קוֹדְמַת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שם קיא): רֵאשִׁית חֶכְמָה וְכוּ'. שְׁרַבְּהַּ בַּר בַּר הִנֵּה סַפֵּר, שְׁהִלְךְ כָּל כֹּהֵן בְּמִדַּת הִירְאָה, וְרָאָה גְּדַל כַּח הִירְאָה, עַד שְׁיִכּוּל לְהִבִּין עַל יְדֵהּ בֵּין קְדָם גְּזֵר דִּין לְאַחַר גְּזֵר דִּין, וְזֵהוּ: בֵּין שִׁיצָא וְכוּ'. וְהִדְר מְפָרֵשׁ אִידָּךְ יִכּוּל לְהִבִּין, הִינּוּ עַל־יְדֵי הַמַּצּוּוֹת, שְׁהֵם בְּחִינַת תְּלַתָּא יוֹמָא וְכוּ', יִכּוּל לְהִבִּין. וְדוּקָא בְּשַׁעוֹשִׁין אוֹתָן בְּשִׁמְחָה, וְעַל־יְדֵי שְׁמַחַת הַמַּצּוּוֹת יִכּוּל לְהִבִּין, כִּי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁמַּח בְּמַעֲשָׂיו, וְהַשְׁמַחָה הִיא מְלַבֶּשֶׁת בְּמַצּוּוֹת כַּנ"ל, וְאֲנַחְנוּ מְשַׁמְחִין לְמַטָּה גַם כֵּן בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב: יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׂיו, וְאִין רְצוֹנְנוּ בְּשׁוּם שְׂכָר, אֶפְלוּ שְׂכָר עוֹלָם הֵבֵא כַּנ"ל. וְזֵהוּ: אִיחוּ בְּזִקְיָפוּ וְאֲנָן בְּשַׁפּוּלֵי, לְפִי שְׁמַחְתוּ כֵּן שְׁמַחְתְּנוּ, וְעַל־יְדֵי־זֵה אֲנַחְנוּ יִכּוּלִין לְהִבִּין. וְהִדְר מְפָרֵשׁ אִידָּךְ לְחֲשִׁיג בְּחִינַת שְׁמַחָה, עַל־יְדֵי בְּחִינַת רַעַם. וְזֵהוּ: כִּי אָתָּא רַב דִּימֵי אָמַר: כְּמִיחָם קְמָקוּמָא דְּמִיָּא וְכוּ', הִינּוּ בְּחִינַת: קוֹל רַעְמָךְ בְּגַלְגַּל. שִׁיתִּין זֵה בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, הַפּוֹגְעִין בְּגַלְגַּלְתָּא, וְנַעֲשֶׂה כּוֹמֵנוּ רַעְמִים. וְאֶשְׁתַּמַּע קָלָא, זֵה

בְּחִינַת: קוֹל מְעוֹרֵר הַכּוֹנֵה, בְּחִינַת: לֹא נִבְרָאוּ רַעְמִים וְכוּ'. וְהִדְר אָמַר, שְׁעַקֵר הַתְּגַבְּרוֹת הַגְּבוּרוֹת אִינּוּ אֵלָּא עַל־יְדֵי חֶסְדִים, וְצָרִיךְ לְאֶכְלָלָא שְׁמֵאֵלָּא בִּימִינָא כַּנ"ל, וְאֶעֱלִיפִיבֵין צָרִיךְ לְאֶקְדָּמָא אֶת הִירְאָה, כִּי בַּעַל אֲבָדָה מַחְזִיר עַל אֲבָדָתוֹ. (כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְכַרְכָּה קְדוּשִׁין ב: דְּרָבּוּ שֶׁל אִישׁ לְחִזֵּר אַחַר אִשָּׁה. מִשָּׁל לְאַדָּם, שְׁאָבָדָה לוֹ אֲבָדָה וְכוּ'. פְּרוּשׁ, כִּי אֲחֵכָה הוּא בְּחִינַת אִישׁ, וְיִרְאָה הִיא בְּחִינַת אִשָּׁה, כִּי־רָעָה, וְעַל־יְבֵין צָרִיךְ לְהַקְדִים אֶת הִירְאָה, כִּי אִזְ תִּבּוּא אֱלִיּוּ הַאֲחֵכָה מִמִּילָא, כִּי הַאֲחֵכָה הוֹלְכֵת וּמַחְזֵרֵת אַחַר הִירְאָה תְּמִיד, כִּי בַּעַל אֲבָדָה מַחְזִיר אַחַר אֲבָדָתוֹ כַּנ"ל; כֹּה שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוּשׁ בְּפְרוּשׁ). וְזֵהוּ בְּחִינַת: וְכִי שְׂדָא פְּרָשָׂא גִירָא וְכוּ'. וְאָמַר רַב אֲשִׁי: הֵאִי גִלְדָנָא דִּימָא וְכוּ'. גִּילְדָנָא הוּא בְּחִינַת שֵׁם אַגְל"א, שְׁהוּא בְּחִינַת גְּבוּרוֹת, כִּי הוּא רֵאשִׁית-תְּבוֹת: אֶתָּה גְּבוּר לְעוֹלָם אֲדִנִי, כְּמוֹכָא, כִּי גִלְדָנָא הוּא אוֹתִיּוֹת אַג"ל וְשֵׁם אֲדִנִי בְּשַׁלְמוֹת, הִינּוּ שֵׁם אַגְל"א כַּנ"ל.

וְזֵה פְּרוּשׁ: בְּחִיצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפֵר וְכוּ', הִינּוּ עַל־יְדֵי בְּחִינַת קוֹל דְּנַפְיָךְ, כַּנ"ל, עַל־יְדֵי־זֵה: יְרַעַם הַיָּם וְכוּ', נַעֲשֶׂה בְּחִינַת רַעְמִים, בְּחִינַת: קוֹל רַעְמָךְ בְּגַלְגַּל. תִּבַּל וְיִשְׁבִי בָּהּ – דָּא בְּחִינַת לְכָא וְעָרְקִין דִּילָהּ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ: לֹא נִבְרָאוּ רַעְמִים וְכוּ'; כִּי תִבַּל – אוֹתִיּוֹת תִּי"ו לָב: תִּיּוּ לְשׁוֹן רְשִׁימָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יחזקאל ט): וְהִתְוִיַתְתּוּ – שְׁנַרְשָׁם הַקוֹל בְּלָב, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ: לֹא נִבְרָאוּ רַעְמִים וְכוּ'; וְעַל־יְדֵי־זֵה: נְהָרוֹת יִמְחָאוּ כָּף – בְּחִינַת שְׁמַחָה כַּנ"ל, וְלִישְׁרֵי לָב שְׁמַחָה. וְעַל יְדֵי הַשְׁמַחָה: יַחַד הָרִים יִרְנְנוּ. רְנָה לְשׁוֹן תְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (מלכים"א ח): לְשִׁמְעֵ אֵל הַרְנָה וְכוּ'; הָרִים בְּחִינַת צְדִיקִים, הִינּוּ עַל יְדֵי שְׁמַחַת הַלֵּב יִכּוּלִין לְהַתְּפַלֵּל וְלְהַלְבִישׁ אֶת תְּפִלָּתָן בְּמֵאֵמַר, כְּשִׁיבִינוּ כִּי נִגְזַר תִּדִין, וְזֵה פְּרוּשׁ יַחַד – שְׁמַלְבִּישִׁים תְּפִלָּתָם בְּסַפּוּרִים יַחַד:

ליראות נפולות היצוניות, כן יש השתלשלות החכמה העליונה הגדולה הפנימית עד לצד קטן ומצומצם והיצוני של חכמה היצונית ומחשבות והרהורים רעים ואהבה רעה שבה, וזהו קנה קטן הנעוץ בים הגדול לאהוז בו ולינוק ממנו. ומשום כך שיש לחכמה היצונית הקטנה אחיזה בחכמה הקדושה הגדולה, אשר כל כוח המלכות הוא על ידי החכמה (עיין תורה פ"ב חלק ב', שעיקר חיות המלכות הוא על ידי החכמה היוצאת בדיבור) לכן היא רומי שהיא בחינת חיה רעה אשר לה הקנה הרע, אשר לה החכמה הגבורות והחסדים האהבה והיראה היצוניות כנ"ל לכן היא שולטת על כל העולם, כי היא יונקת מהמים שיש בים חכמת שלמה אשר מלך בכיפה בקדושה טרם היניקה כי על ידי התפשטות החכמה היצונית בעולם נעשה שליטת רומי כנ"ל בכל העולם וכן בפרט על ידי מחשבות רעות באדם קליפת רומי שולטת עליו שאינו יכול להגיע לשמחת המצוות התלויה בתיקון המחשבות כנ"ל, ועל שלטון זה כתוב קנה וסוף קמלו. כי זה שלטון של רומי שהוא בחינת קנה וסוף בחינת מלכות שהיא סוף כל הספירות שהוא כנגד המצוות מעשיות אשר לשם אמורה להמשך השמחה, אך עתה זה הקנה יונק חיות מן המים שביאור ואור התורה הפנימית ומחים הגדול כנ"ל אך לעתיד שישבר זה הקנה של שלטון רומי ולא יוכל לינוק מן החכמה של הקדושה אזי יהיה קמל ויבש וחסר חיות. קנה רומי הגדולה מלכות אדום, הוא שלטון וראש לכל המלכויות, כי זה כנגד זה עשה אלקים, כי הוא יונק כנ"ל מראשית חכמה יראת ה' של שלמה אשר שלט בכיפה כנ"ל, סוף דבר (מלכות) הכל נשמע ללב ולבריות כולם, את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור בשמחה, שעל ידי השמחה הבאה ממחשבות טובות אזי המוח הטהור הפתוח ישמע קול הכוונה ויתיישר הלב ויכנע זה הקנה הרע. ועוד כי קנה רומי אשר שלטה אז בימי חורבן הבית ועד עתה, והנה ישעיה מרמו בנבואתו על קמילת הקנה לעתיד, רוצה לומר, שעתידי הקב"ה לעזור בו ולשבור אותו שלא יוכל לינוק מן הקדושה, כקנה זה הקמל כאשר אין יונק מים. ועיקר הגזרה הטובה של שבירת הקנה הרע הזה הוא על ידי שאנו שומרים עצמנו ממחשבות רעות והרהורים רעים שהם בחינת חמין, ושוכרים צד קטן של הקנה ואת ו' שבאות ה' והופכים חמין למצה, בזכות הצדיקים העושים מצה ומריבה בסטרא אחרא להכניעה, על ידי המריבה כביכול בין הצדיקים, שמי שצריך להתרחק מתרחק ומי שצריך וראוי להתקרב מתקרב, כי עשוי מתרחק ונכנע, ולעומתו מי שהוא בחינת יעקב איש תם ושלם ביראה, לא נבהל ומתרחק מן המחלוקת אלא מביין שמרמוזים לו להתקרב, כי אין דבר העומד בפני תשובה, ודייקא עושה תשובה מיראה ואהבה פנימית, תשובה על שפגם בטיפי מוחו. ואז נכנס לקדושה ולחכמה הפנימית ביתר שאת, וזוכה להיות בחינת צדיק שומר הברית ונתקיים בו אור חכמה זרוע ונוטף מן הלבנון לתוך לב הצדיק ולישרי לב שמחה במצוות, כי באמת עיקר השגת החכמה הפנימית הוא שמחה המצוות בעצמה, שנכנסים בשמחה ה' שבמצוות שעל ידי זה מבטלים כל הגזרות קשות הבאות משרו של אדום ומשברים שלטון אדום ומחזירים שלטון מלכות דוד בבנין בית המקדש השלישי הנצחי במהרה בימינו אמן.

תא הזוי, במצרים איהי שלטא, ומנה נפקו במה שלטנין לזנייהו, וכלא ברזא דחמין, ביון דתבר לה קודשא בריה הוא, אפיק חמין ואעיל מצה. במה. בחוטא זעירא מכלא, תבר ח' חמין, ואתעביד מצה. אינון אתנוון. אלא דתבר ח' דהאי חיה, דאקרי חמין. ועל דא אקרי חיה קנה, דניה לאתברא בקנה דא. במה אתבר. בחוטא זעירא בנימא, תבר ח' ואתעבר מאיתנה, ויהוה מצה. ועל דא בתיב, גער חיה קנה, גער בה קודשא בריה הוא, ואתבר ח' חמין, ואתעביד ח'. (פ"א ואתעבר ח' חמין ואתאביד) – בא וראה, במצרים אשר שלטה על כל העולם, אותה היה רעה של חכמת

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חיה קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חיה, דא חיה דאתאחד בה עשו. קנה: תנינו, דביומא דנשב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריאל, נעץ קנה בנימא רבא, ועליה אתפני קרתא דרומי. מאי קנה. דא דברא דהאי חיה (דף רנ"ב ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחוריא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעץ בנימא רבא. ובנין כף איהו שלטא על עלמא, ועל שלטנו דא בתיב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קודשא בריה הוא לתברא ליה בקנה דא. – רבי שמעון פתח ואמר, גער חיה קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חיה, זו חיה שאהוז בה עשו, כי החכמה תחיה את בעליה, כל אחד לפי בחינת חכמתו. והנה יעקב איש תם ושלם ביראה ויושב באהל חכמת התורה, כי אדרבא אם יש חכמה יש יראה ואם יש יראה יש חכמה, לכן היתה לו חיות אמתית ונצחית מן החכמה והיראה הפנימיות שלו. ולעומתו עשו היה אחוז בחיות החכמה היצונית לצוד ציד הפוגם בטיפי מוחו וכו' והיה אחוז בתאוות הנזיד, וביוה הבכורה שהיא פנימיות החכמה (כמובא בתורה א' עיין שם) וממילא היה בבחינת יראה היצונית, שהוא בחינת קנה כמובא לקמן על פי דברי רבינו, כי אם אין חכמה אין יראה ואם אין יראה אין חכמה דהיינו, אם אין חכמה פנימית, על ידי ששומר עצמו ממחשבות היצוניות ותאוות, אין יראה פנימית, כי גם אם יפגע קול היראה כמוה הרי הוא אטום בחכמות היצוניות ותאוות. ואם אין יראה פנימית שממנה תוצאות הקול אזי על אף שהמוח לא אטום, לא יפגע הקול כמוה, כי לא יצא קול הראוי הבא מגבורות היראה. ומאחר ולא יפגע הקול כמוה לא יוריד המוח את החכמה מן הלבנון לישר הלב, אשר שם היראה המסורה, הגדלה מן החכמה וחוזר חלילה והבן היטב. קנה, למדנו מה הוא. שביים שנשא שלמה המלך את בת פרעה, אזי אל אף שהיה חכם באדם בהשגת ים החכמה ופנימיותה, הנה מאחר ונשא בת פרעה, שהיא מצד החכמות היצוניות (עיין תורה לה), אזי אם אין חכמה פנימית אין יראה פנימית ונעשה הגבורות היצוניות, לכן בא יורד לעולם הזה בהשתלשלות ממקום עליון ופנימי למקום תחתון והיצוני, גבריאל שהוא שורש הגבורות, ונעץ קנה בים הגדול של החכמה, כי אם אין יראה אין חכמה, כי על ידי השתלשלות הגבורות, שהוא בחינת ירד גבריאל, שהוא בחינת יראה היצונית, נשאר זה הקנה אשר ממנו תוצאות קול, נעוץ באטימת השכל של שלמה שהוא בחינת אין חכמה, ולא נשמע ללבו ולא נשמע לבריות ולא מתיישר ליבו ביראה אלא נעשה חסר ממה. ועל זה הקנה של חוסר יראה עליו נבנתה העיר רומי, אשר בה עסקו בחכמות היצוניות ותאוות רעות אשר התפשטו בכל העולם שעל ידי זה שלטו בכל העולם. שכל זאת הוא בחינת עשו האוהז בהיה ובחכמה הרעה כנ"ל. מה הוא קנה? זה הזכר והשפעת החסדים דסטרא אחרא המקבלים כוח מהיראה היצונית, כי בצד הקדושה הקול המעורר הכוונה בא מיראה פנימית כנ"ל המולידה חסדים בחינת אהבה פנימית וקדושה לקב"ה לצדיקים ולמצוות, כי צריך להקדים היראה לאהבה וצריכים להתגלות החסדים המוציאים לאור תעלומות החכמה, בחינת אל-חסד) נהירו דחכמתא כידוע, שיוצאים ומאירים החסדים ואהבה בבחינת השפעת הזכר, במידה וצמצום על ידי היראה. אך לעומת הקדושה, היראה היצונית הבאה מהחכמה היצונית שהיא חיה רעה. אזי הזכר, בחינת חסדים, של זו החיה רעה תוליד השפעות האהבה היצונית והתאוות. שזה הזכר שהוא התגלות החסדים של החכמה היצונית יש לו צד קטן באחיזתו בקדושה, כי החכמה היצונית בחינת בת פרעה יונקת מפנימיות החכמה בחינת ים חכמת שלמה, כי כמו שיש השתלשלות הגבורות מגבורה עליונה

היצוניות של כישוף המביאות להרהורים רעים ותאוות, בחינת מה שמצרים היתה שמופה בזימה, אזי **במצרים** זאת החיות של חכמה רעה היא שלטה, וממנה יצאו כמה שלטונות למינהם, כי בזמן שהיצוניות החכמה שולטת, אזי עליה נוספים כמה מיני חכמות ויראות ואהבות נפולות ויצרים ותאוות השולטים על האדם ואומות העולם. והכל בסוד של חמין, בחינת חימוץ המחשבה, כי כולם במחשבה התבררו ואם לא התבררו אזי תרבה שליטת היצוניים, ומשם מהתחלה של המחשבה כוח שלטונם, אך להפך על ידי שמירת המחשבה יוכל המוח המהור לשמוע כל הכוונה המעורר הלב, ויזכה לשמחה במצוות ולראות עולמו בחייו שכל זה הוא בחינת גאולה שעל ידי סילוק בחינת החמין. כיוון שישבר אותה הקב"ה, את החיה והחיות היצוניות הרמוזה באות הית ושירתה על ידי שמירת המחשבה מהרהורים רעים אזי על ידי השבירה יצא חמין ונכנסה מצה. דהיינו שעל ידי יציאת החמין ומחשבות רעות, זוכה לסלק גם הרהורים הרעים והקושיית שיש לו על מחלוקת שבין הצדיקים, וזוכה להכנס ולהשיג פנימיות כוונת המצה, כי זוכה להאמין ולהבין שהמצה ומריבה שבניהם היא בשבילו ולמובתו, וחושב מחשבות טובות על מחלוקת, מחשבות של קירוב, שהכל כדי לקרבו לקדושה ולעשות תשובה על שפגם במיפי מוחו ולזכות אורחות הים והיות. ובמה נשברת אות הית של חמין, ובמה נשברת היות החמין של מחשבות רעות, כחוט קטן מכל. ככל תנועה קטנה של תיקון המחשבה לחיות דבוק במחשבתו בכרית עם ה' ולשמוח במצוות ולאמין שה' שמה בכל מצווה ומצווה שעושה עתה, עד שאינו הפין בשום שכר עולם הבא אלא להכנס לשמחת המצוה שנגררה לפניו עתה, חוט הבא מכוח הכל שהוא יסוד כידוע בחינת קדושת המחשבה, חוט קטן המכניע חוט הקנה הקטן אשר בים הגדול. שעל ידי זה שבר אות ה' של חמין, ונעשה מצה כנ"ל. לכאורה שבר אותיות הנכתבות, ומה יש בזה, אלא שישבר אות ה' וזכה ורחני של חיה רעה הרמוזה באות ה', שביחד עם מ"ץ נעשה צירוף חמין שהם המחשבות רעות, כי מ"ץ בחילוף א"ת ב"ש הם י"ה חכמה ובינה שבשם הקדוש הו"ה ברנך הוא כידוע, שהם המוחין המלוכשים במצווה. והחיה רעה יונקת מלבוש המצווה כאשר לא מחובר בשמחה למצוות, כי על ידי שהושב מחשבות לא טובות ונאטם מוחו אין יכול לעורר השמחה בלב ויש לו עצבות במצוות ח"ו. אך על ידי מחשבות טהורות ושמחה במצוות ושכירת החיות הרעה, על ידי זה מאמין בסוד המצה שבין הצדיקים למובתו לשוב לחיים. ועל זה נקראית מחשבת החמין היצוניית דייקא חית קנה, שנוח וקל לשברה את המחשבה רעה בקנה הרך, שקל לשברו. ובמה נשבר החית כנ"ל? כחוט קטן כמו שערה, שהיא תנועת התשובה אפילו בשיעור קטן, מה שמנתק עצמו מרע למוב כחוט השערה היקר מאוד בעיני השם יתברך (כמובא בתורה מ"ח חלק ב' בסופו כידוע עיין שם) שעל ידי זה שבר ה' ועבר מהחיה הרעה איתנה וכוחה לשלוט על ידי יראות היצוניית, כמו שמובא בתורה הנ"ל בשם זהר, כי איתנו דא גבורות. ונחיה למצה כנ"ל שנתהפך החמין היצוני למחשבות טהורות פנימיות של קרבת הצדיקים וקדושת הברית. ומפני זה כתוב גער חית קנה, גער בה הקדוש ברנך הוא על ידי שליחיו הצדיקים הנלחמים בסמריין אחרנין על ידי מצותא שביניהם למען שמו יתברך, לקרב הראוי בזה הניסיון. ונשבר ה' של חמין כנ"ל ונעשה ה' ונעשה מצה.

וּמִיִּן קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְתַבְרָא לִיה לְהוּא קְנָה, בְּנִינוּא דָּא, יְתַבְרָא רְגְלִיה דְּקַי מְקַנָּה, וְיִשְׁתַּאֲר הַנְּה. (ישעיה כו) הַנְּה יִי אֱלֹקִים בְּחִזְקָא וְבֵא וּזְרָעוּ מוֹשְׁלָה לֹה הִנֵּה שְׂכָרוֹ אֲתָו וּפְעוּלְתָו לְפָנָיו. מֵאִי וּפְעוּלְתָו. דָּא פְעַל דְּהִיָּא קַי (ס"א פְעוּלָה דְּהוּא חֲמִין) דְּיִתְבַּר לְהָ, וְאִיְהִי פְעוּלָה לְפָנָיו, אִיְהוּ יַעֲבֵר רְגְלִיה, וְיִהָא הַנְּה (ישעיה מו) רָאשׁוֹן לְצִיּוֹן הַנְּה הַנְּה וְגו'. – וְעֵתִיד הַקְּב"ה לְשַׁבֵּר לְאוּתוֹ צִירוֹף שֶׁל אוֹתוֹת קְנָה שֶׁל חֵית וְכֹחַ שׁוֹרְשֵׁי הַנְּרִמּוֹ בִּזְהַר הַצִּירוֹף, כְּמוֹ שֶׁשַׁבֵּר ה' שֶׁל חֲמִין כְּדִי

שלא יהיה יניקה לקנה מן הים הגדול, כך ישבור רגלה של אות ק' מצירוף קנה, שישבור הקב"ה החכמות של שער הנון סופית בסוף הגלות, היא הנון של המומאה היורדת למטה מתחת לשיטה למקום הסטרא אחרא היונקת מהסתרת פנימיות החכמה שבשער הנון של הקדושה. ועל ידי שהקב"ה ישבר רגל אות ק' ויבטל הרע וישאר אך צירוף הנה, שהוא שכר המצווה המאיר באספקלריה המאירה כמראה באצבע זה אלי ואנוהו בהידור שמחת המצוות. כי הנה הוא לפני. הנה ה' אלקים בחזק יבוא, לגעור בקנה ולבטל מחשבות רעות מעולם ולחיות שכר המצוות הנה מגולה לפנינו, וזרועו, זרוע ימין ואהבה וחסדים שלו יתגלו, מושלה לו, שימשול וישלוט ותבטל ממשלת רומי וממשלת מצרים. ועל ידי קדושת המחשבה וביטול חמין וחיה רעה על ידי זה יזכו לשמחת המצוות שהוא עיקר השכר, בחינת שכר מצווה מצווה, הנה שכרו אתו, שהשכר הנה לפניו, שה' איתו ואצלו ושמח הקב"ה במצוות וחוט השערה שפועל היהודי המתחזק בשמירת המחשבה. ופעולתו לפניו, מהו פעולתו לפניו. זה פועל של אותה אות ק' של קנה כנ"ל של חית של חמין, שישבור אותה הקב"ה לעתיד על ידי הצדיקים כנ"ל. והיא פעולתו לפניו, בשביל פניו, שיאירו המצוות באור פניו באספקלריה המאירה. והוא יתברך יעביר רגלו של ק' כנ"ל ויהיה צירוף הנה כנ"ל. לקיים הנבואה מה שנאמר ראשון לציון, הוא משיח צדקנו ראש וראשון, כנגד עשו הנקרא ראשון גם כן. כי על ידי שהקב"ה, בכוח משיח צדקנו ראשון לציון הדבוק בראשו הראשון בשמחת המצוות, ישבור הקנה שעליו כרך של רומי, שבו אחוז עשיו, ועל ידי זה יכנע עשו כנ"ל. ועל ידי זה יאירו המצוות בגאולה באור גדול באספקלריה המאירה לכלל ישראל, הנה הנם לפניו שכרם של המצוות של כלל ישראל הצדיקים ולירושלים, שהיא יראה שלמה המביאה לאהבה שלמה, מבשר אתך, הוא הגואל שימשיך לנו אור ירושלים ובנין בית המקדש ושמחת המצוות בגאולה הקרובה ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו והייתה לה' המלוכה במהרה בימינו אמן.

ולפי כל הנ"ל יובן סוד שבת הגדול, שהוא כנגד ים החכמה הגדול אשר היה נעוץ בו קנה על ידי פרעה וכתו שהם החכמות היצוניות. ושבת הגדול ממנו נמשך גאולת מצרים, שהוא בחינת שכר מצווה מצווה, שהיא שמחת המצוות, בחינת ביום תתן שכרו כידוע שהוא ר"ת שבת. וצריך להמשיך קדושת השבת שהוא מעין עולם הבא לעתיד כבר עכשיו בעולם הזה שהוא בחינת ימי השבוע, שהם מעשי המצוות, בחינת זכרהו מאחד בשבת. להמשיך בחינת זכר דקדושא והשפעת החסדים ותענוג המצוות שהוא השמחה כבר בעולם הזה כנ"ל. וזה על ידי שמוציא תפילתו מפיו בכח גדול ובכוונה גדולה, שעל ידי זה בפוגע קול הגבורות במוח ונעשה רעמים ונתיישר הלב וזוכה לשמחה. והנה אז במצרים הקב"ה רחם עלינו בזכות משה משיח, הקדוש בכרית, להאיר בנו אור שמחת המצוות, ומה שהיה הוא שיהיה שימשיך לנו משיח צדקנו קדושת המחשבה להנצל מחמין ולזכות לאור המצה, וזוכה לבטל הקנה הקטן שבים וישאר אך הים הגדול בשבת הגדול, להאיר באור גדול בתוך המצוות שאנו עושים בזה הפסח תשפ"ב וזוכה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בבנין בית המקדש במהרה בימינו אמן.

ועתה בא וראה גם אתה אחי היקר לחדש, על פי דברי רבינו והזהר הקדוש, ולבאר ענין מצוות היום אשר בליל הסדר והסודות אשר בהגדה.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. העקר לשמור מחו שלא יחמין, שלא יתרהר בהרהורים רעים ובתאוות שהם סטרא דמותא. וצריך לגער באלו המחשבות שהם סטריין אחרנין ולגרשם מדעתו ומחשבתו שלא יתקרבו אליו, כי הם מטממין מחו ועלידי זה אינו יכול להתפלל ואי אפשר לו לשמחה. עליבן צריכין לזהר בהם במשחהו, כי הם עקר החמין והשאור שבפסח שאצריכום לבערם בכל יראה ובכל ימצא ולטהר ולפנות את המח מהם:
- ב. צריך לעשות המצוות בשמחה גדולה כל כך, עד שלא ירצה בשום שכר עולם הבא בשבילה, אלא שיומין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. ועלידי זה יוכל לידע מה שצריך על העולם, אם הוא קרם גזר דין ואם הוא לאחר גזר דין, ועל מי ומוי נגזר הדין ח"ו. וידוע איך להתפלל עבור העולם, כי לאחר גזר דין צריכין הצדיקים להלביש תפלתם בספורים. וכל זה זכין עלידי עשיית המצוות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה:

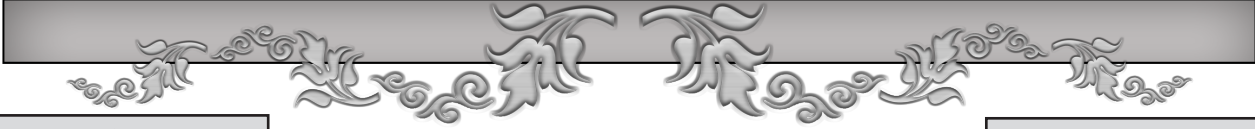
תפילה על פי הלימוד

ידי זה אינו ראוי ויבדאי להתקרב לצדיקי אמת, ולזכות להאמין בהם באמת, אשר מחמת זה באים עלי מחשבות חוץ והרהורים להתרה אחריהם חס ושלום. אגא ח' אל תעשה עמי כחטאי ואל תדינני כמפעלי, ועשה למענך ולא למעני, ומלא בקשתי ברחמים. וזכני שלא יכנס בלבי שום רשיו והרהור קלל על הצדיקי אמת ועל הפחלוקת שביניהם, רק אצפה להאמין בהם תמיד באמונה שלמה באמת. והמל עלי ברחמיך הרבים, וזכני לשוב אליך באמת ולהשיג ארחות חיים, ובמקום ששקללתי שם אתתפון. ותשיב אותי ברחמיך והסדיך הגדולים, מןות לחיים, מחמין למצוה, מיראה רעה ליראה טובה, מקול פגום מחכמה פגומה לקול טוב לחכמה טובה, "תודיעני ארח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימיך צחה. כי עמך מקור חיים באורך נראה אור". אבינו שבשמים הותך חיים לכל חי. אל חי חלקנו צורנו, גאלנו מןות פדנו משחת. והצל אותי ואת כל עמך בית ישראל, מכל מיני מחשבות רעות והרהורים שהם נקראים סטרא דמותא. והנני מאתך ברחמיך הרבים, ותן לי חיים טובים, חיים ארוכים, חיים אמתיים, חיים נצחיים. ועורני שאצפה לקדש את המוחין שלי הנקראים באר מים חיים:

אחמין את מוחי ומחשבתי בחכמות חיצוניות ובתאוות חס ושלום, ולא אהרהר בהרהורים רעים, שלא יהיה לי שום הרהור ומחשבת חוץ בעולם קלל, רק יהיה מוחי ומחשבתי נקי ונר וצח, שלא יכנס במחשבתי שום מחשבה חיצונה קלל. ותתן לי כח להתגבר על כל המחשבות רעות, מחשבות חיצוניות והרהורים הנאים עלי לכלכל את דעתי, שלא אתן להם שום מקום לכנס במוחי קלל, ואצפה לגעור בהם ולריב עמיהם לגרשם מעלי ומעל גבולי, שלא יהיה להם שום כח לכנס בדעתי קלל, ואצפה לקדש את מחשבתי תמיד: רבנו של עולם, צופה בעלבון אנוחים, תיקר נא נפשי האמלה בעיניך, וחמל עלי בחמלתך וחנינותיך, ועורני ופיני וחנני ואמצני, וקדשני בקדשתך העליונה, שימשך עלי קדשה וטהרה מאתך, באפן שאצפה מעתה לשמור עצמי שלא אניח לכנס קלל לתוך מחשבתי שום מחשבת חוץ שבעולם, ולא שום בלבול הדעת. ומכל שכן וכל שפן, שלא אהרהר בשום הרהור בעולם קלל, רק מחשבתי תהיה קדושה תמיד, ופה ונקיה מכל סיג ופסולת. ובכן תנכני ברחמיך הרבים, להאמין בצדיקי אמת, ולא יכנס במחשבתי ודעתי שום הרהור ומחשבה קלל על הפחלוקת שיש בין הצדיקי אמת. רק אצפה להאמין בצדיקי אמת באמונה שלמה ולא יהיה לי שום תרהור ורשיוא עליהם ועל הפחלוקת שביניהם קלל. רבנו של עולם, אם אמנם פגמתי בטפי מוחי, אשר על

אתה נגלית בענן כבודך על עם קדשך לדרך עמם. בקולות וברקים עליהם נגלית ובקול שופר עליהם הפועת בהגלותך מלכנו על הר סיני ללמד לעמך תורה ומצוות. ובכן יהי רצון מלפניך ח' אלהינו ואלהי אבותינו, שתעורנו ברחמיך הרבים לקיים מצוותיך בשמחה גדולה, ותנכני ברחמיך הרבים להתפלל לפניך בכל כחי, וכל מיני כח שאמצא בי ברמ"ח אברי ויסק"ה גידי, בבשר וגידין ועצמות ועורקים בחלב ובדם, וכל הכח שיש במח שבראש, ובמח שמתפשט בכל הגוף, וכל הכח שיש בחמשה חושים. וכל שאר מיני כחות פלם יכלו בתוך התפלה, שאצפה להוציא מקול והדבור של התפלה בכח גדול. ואצפה שיהיה קולי נשמע כמו רעם גבורותיך, והקול הזה יעורר פגנת לבי, שלפי יהיה שומע ומכין היטב מה שאני מתפלל לפניך, שאצפה להתפלל בפגנת חלב. וזכני שיהיה לי יראת שמים יראת הרוממות, ואהיה נשמר שלא יהיה לי שום יראה חיצונה קלל, שלא אירא ולא אפחד משום דבר שבעולם, לא משר ואדון, ולא משום אדם שבעולם, ולא מחיה רעה ולסמים, ולא משום דבר שבעולם, ולא יהיה לי שום פחד ויראה חיצונה קלל, כי אם מן מקד לבד אירא ואפחד תמיד, ואצפה ברחמיך ליראה עלאה יראת הרוממות: וזכני ברחמיך הרבים והסדיך הגדולים, לפנות את מוחי ומחשבתי מחכמות חיצוניות ומחשבות זרות, שלא אטמסם את מוחי ומחשבתי בתאוות והרהורים חס ושלום. ולא

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלחת שמעון בן רומנה רוחמה, ולרוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מול רומנה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.